

De hoop des Christens.

<https://hdl.handle.net/1874/355745>

gec.

3

DE HOOP DES CHRISTENS.

TE ROTTERDAM, BIJ
M. WIJT & ZONEN.
1861.

[137]

Wie niets van CHRISTUS hoopt, niets van Hem verwacht,
die gelooft niet in Hem.

LAVATER.

DE HOOP DES CHRISTENS.

Algemeen bekend zijn de schoone woorden, waarmede de Apostel PAULUS de lofspraak op de Christelijke liefde besluit in het beroemde dertiende Hoofdstuk van den eersten brief aan die van Corinthe: „en nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie, doch de meeste van deze is de liefde.” Zoo staat dan de hoop naast het geloof en de liefde, en is met deze een eigenaardig kenmerk des Christendoms, die naar de Apostolische verzekering blijven zal, zoo lang het Evangelie beleden wordt, tot dat de tijd in de eeuwigheid zich stort. De hoop is niet slechts een vereischte der zaligheid gelijk geloof en liefde, maar ook hier beneden een onmisbaar bestand-

deel van waar geluk. Hier reeds schenkt het vreugde aan het hart te mogen hopen, te leven in hope. Het is behoefte voor den mensch op zijnen weg door dit leven te hopen; maar eene behoefte tevens, met wier vervulling de aangenaamste genietingen gepaard gaan. Een welsprekend en geliefd schrijver heeft onlangs de verhouding der drie zusterdeugden aldus eigenaardig voorgesteld: „het geloof is veel, want het is de vatbaarheid voor de zaligheid; de hoop is beter, want zij is de verwachting der zaligheid; maar de liefde is de beste, want zij is de voorsmaak der zaligheid.” De hoop houdt aldus het midden tusschen het geloof en de liefde. Is dit zoo, gelijk niemand zal tegenspreken, dan mag het wel bevreemding, ja verwondering wekken, dat er onder de kleine Stukjes en godsdienstige geschriften van deze soort, niet eene enkele gevonden wordt, opzettelijk toegewijd aan de beschouwing van de hoop des Christens. Die gedachte trof onlangs den schrijver van dit boekje en heeft aanleiding gegeven tot vervaardiging daarvan. Moge het-

geen hierbij wordt aangeboden, voor menigeen welkom en goed zijn. De God en Vader van onzen Heer JESUS CHRISTUS gebiede daarover zijn' zegen. Hij, de God der hope vervulle veler hart met blijdschap en vrede in het geloof, opdat zij overvloedig mogen zijn in de hope, door de kracht des Heiligen Geestes!

Waarin bestaat de hoop des Christens? Waaromtrent verkeert die hoop? Waarop steunt die hoop? Wat werkt die hoop? De eenvoudige beantwoording dezer vier vragen zal men hier vinden.

Waarin bestaat de hoop des Christens? Wat is zij, hoedanig hare gesteldheid en aard?

De hoop is het uitzigt en de verwachting op eenig gewenscht goed en genot, dat verkrijgbaar is en met verlangen wordt te gemoet gezien. De hoop verkeert omtrent een goed, dat afwezig, toekomstend en niet zelden ook onzienlijk is. Zoodra het gewenschte verkregen wordt, en het genot geschonken is, is het niet meer mogelijk dat men daarop hoopt,

want men geniet het werkelijk. Hopen en verwachten houden dan op, en gaan over in genieten. Zoo lang het kind de toegezegde belooning niet ontvangen heeft, blijft het wenschen en hopen; doch heeft het die eenmaal verkregen, dan is de hoop verwisseld in genot. De zieke hoopt op herstelling, de rampspoedige op verbetering van zijn lot, de reiziger in barre streken op verademing of het einde van zijn' togt, en de vermoeide daglooner op de rust des avonds. Hebben zij eenmaal het gewenschte verkregen, hoe zullen zij dan nog hopen? Alleen zoo lang het begeerde goed of genot niet werkelijk genoten wordt, is er plaats voor de hoop. Men verwacht het dan met stil verbeiden, met lijdzaamheid en standvastige volharding.

Hopen zegt meer dan enkel wenschen. Als wij iets wenschen, zijn wij onzeker, of wij het wel verkrijgen zullen. Bij de hoop is zekerheid. Naarmate die flauwer of sterker is, naar die mate is de blijdschap over het geen wij verbeiden, minder of meerder.

In ongelukkige omstandigheden vertroost de

hoop ons door het uitzigt, om daar van bevrijd te zullen worden. Smart en verdriet, droefheid en lijden, worden door de hoop verzacht en gematigd. Waar de hoop verdwijnt, daar verzinkt de rampspoedige tot moedeloosheid en vertwijfeling.

De hoop is een drijfveer tot lofwaardige daden. Het is de hoop, die den landman opwekt zijn akker te ploegen, te bezaaijen, te wieden. Hoop maakt den zeeman stout en moedigt den handelaar aan tot groote ondernemingen. Hoe zou de eerste zich immer op een' gevaarlijken togt begeven, ware het niet dat hij zich streelde met de hoop op eene gelukkige scheepvaart; — hoe zou de andere, zekere bezittingen durven wagen op wisselvallige kansen, zoo hij zich niet vleide met de hoop op winst. Eveneens wordt ook de Christen door de hoop die in hem woont, opgewekt, aangevuurd en versterkt ten goede. Zij is zeer naauw met het geloof verbonden, als een onmiddellijk gevolg daarvan. Ja menigmaal is de hoop met het vaste geloofsvertrouwen een. Door het geloof neemt men

het goddelijk getuigenis aan en verlaat zich op het Woord des Heeren. Zoodra er dus geloof is, wordt het beloofde heil te gemoet gezien. Hoe sterker iemands geloof is, des te levendiger en vaster zal zijne hoop wezen. Wanneer er geen twijfel meer is, of men zal het verlangde zeker verkrijgen, wacht men het met gerustheid en geraakt tot *de volle verzekerdheid der hoope* (1).

Zonder eenige hoop zouden wij op aarde allerongelukkigst zijn. Het is de betuiging en belijdenis der Christenen van vroeger tijd, die in latere eeuwen hare kracht niet verloren heeft: *indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopen, zoo zijn wij de ellendigste van alle menschen* (2). De hoop is hun een helm der zaligheid, zoodat zij, wat hen ook bejegene, moedig en gelaten hunnen weg gaan en de toekomst des Heeren met blijdschap te gemoet zien.

Waarom trent verkeert de hoop des Christens? Men meent weleens, dat de zaligheid hier

(1) Hebr. VI: 11b.

(2) 1 Cor. XV: 19.

namaals bijna het eenige voorwerp is van de hoop, waartoe wij in het Evangelie worden opgewekt en aangespoord. Dit is wel een groot en heerlijk, maar toch niet het eenige voorwerp der Christelijke hoop. Integendeel vele en heerlijke zijn de voorwerpen, die de geloovige met het oog en hart ten hemel geslagen, in stilheid hopen de verbeidt.

Christenen hopen dat de Vader in den hemel aan hen het noodige onderhoud, zelfs de verwikkelingen des levens, in zoo ver het Zijne wijsheid goedvindt en noodig oordeelt, mildelijk schenken zal, en wel schenken in Zijne gunst, zoodat Hij de betamende middelen, die men onder opzien tot Hem aanwendt, met Zijnen onmisbaren zegen bekroonen zal. Zij steunen en verlaten zich op de onfaalbare beloften van den Heiland, dat aan hen, die eerst het koninkrijk van God en zijne gerechtigheid zoeken, alle dingen tot het tijdelijk leven behoorende, zullen worden toegeworpen en als een toegift geschonken. Zij houden zich overtuigd en weten bij ervaring dat *de godzaligheid tot alle ding nuttig is en de belofte heeft des tegen-*

woordigen en des toekomstige levens, (1) - dat de Heere goed is dengenen, die Hem verwachten, der ziele die Hem zoekt (2).

Het zijn echter voornamelijk geestelijke zegeningen waarop de Christenen hopen; zegeningen, die de aardsche zoo ver te boven gaan, als de ziel het ligchaam overtreft.

Zij struikelen in velen, wijken dagelijks van God af, en bedrijven uit zwakheid of overijling menige verkeerdheid, waarover het geweten hen veroordeelt. Zij gevoelen, dat zij deswege Gods heilig ongenoegen verdienen en zijne vaderlijke kastijding waardig zijn. Doch terwijl zij dit in ootmoed erkennen, hopen zij op de genadige vergeving hunner dagelijksche tekortkoming, die zij ook zonder ophouden geloovig en vertrouwelijk van den hemelschen Vader afbidden. De belijdenis van DAVID is ook de hunne: *mijne zonde maak ik U bekend en mijne ongerechtigheid bedek ik niet: Ik zeide, ik zal belijdenis doen van mijne overtredingen voor den Heere, en Gij vergaapt de ongereg-*

(1) 1 Timoth. IV: 8.

(2) Klaagl. III: 25.

tigheid mijner zonde (1). Zij weten, er is bij God vergeving, opdat Hij gevreesd worde, en stemmen met de betuiging van den Apostel JOHANNES ten volle in: *indien wij onze zonden belijden, God is getrouw en regtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid* (2).

Christenen hopen op de gunstige verhooring hunner gebeden. Zij weten hoe zalig het is, aan God zijne nooden te klagen en van Hem uit elk onheil redding te vragen. De opwekkingen: *volhardt in den gebede* (3), *houdt sterk aan in het gebed, en waakt in hetzelfde met dankzegging* (4), en zoo menig andere, waardoor de heilvolle verplichting tot het gebed zoo dringend is aanbevolen; — de ervaring van alle geloovigen uit vroeger of later' tijd, die God als een waterstroom hebben aangelopen; en de blijde ondervinding in hun eigen gemoed, doet hen met ootmoed en vertrouwen tot God naderen, en in onderwerping en volharding op de verhooring hunner gebeden hopen.

(1) Psalm XXXII : 5.

(2) 1 Joh. I : 9.

(3) Rom. XII : 12.

(4) Colloss. IV : 2.

Christenen hopen ook op de bevordering van hunne heiligmaking. Het strekt hen tot groote droefheid, dat de zonde, die in hunne harten woont, nog zooveel vermogen uitoefent, zoodat zij niet doen hetgeen zij willen, maar hetgeen zij niet willen. Hoe dikwerf verdwijnen de beste voornemens en heiligste geloften als in rook. Menigmaal maken zij zich door onbedachtzaamheid schuldig, laten zich door hunne driften overheerschen, struikelen in woorden, zoo dat zij daarna bittere kwelling gevoelen. Is er zooveel gevaar om af te wijken van het regte spoor, of terug te gaan op den weg des levens, zij hopen op den getrouwen God, die hen geroepen heeft tot de gemeenschap zijns ZOONS JEZUS CHRISTUS. Hij zal hen niet laten verzocht worden boven vermogen, in zwakheid hen sterken door zijne kracht en bewaren van den booze. Op zulk een toeverlaat, wiens getrouwheid is van geslachte tot geslachte, kunnen zij met gerustheid hunne hoop vestigen. Al moeten zij op zichzelf zierende, dikwerf klagen: wie zal mij verlossen van het ligchaam der zonde en des

doods? zij danken echter God door JEZUS CHRISTUS, die hen heeft lief gehad en hun gegeven heeft, eene eeuwige vertroosting en goede hope in genade. Zij weten, dat de Heilige Geest, dien zij met den Vader en den Zoon eeren, hen genezen kan van het diep ingeworteld bederf; zij trachten door dien Geest de werkingen des vleesches te dooden, in nieuwigheid des levens te wandelen en de heiligmaking te voleindigen in de vreeze Gods. Mogen zij uit de vruchten bespeuren dat de Geest van CHRISTUS in hen woont, die hoop wekt hen op, om te strijden tegen de zonde en met verzaking van alle verkeerdheid, te waken, te werken en te bidden, om beveiligd te blijven in de verzoeken, en het kwade te overwinnen door het goede.

Zij hopen daarbij ook op de vertroostende kracht en den invloed van den Heiligen Geest onder alle nooden en bezwaren. En zij doen dit vrijmoedig, daar Gods Geest met hunnen geest getuigt, dat zij kinderen Gods zijn, en aldus in Hem hunnen Vader liefhebben, dienen en vereeren. Hierom verwachten zij met lijd-

zame volharding, dat God hen met zijn licht en gunst nabij zal wezen, het werk zijner genade in hen zal onderhouden, bevorderen en volmaken tot op den dag van JEZUS CHRISTUS.

Het uitnemendste voorwerp van des Christens hoop is, de heerlijkheid van het volgend leven, de zaligheid des hemels, waar het geloof verwisseld zal worden in aanschouwen, en de hoop wijken voor het genot. Als dit sterfelijke de onsterfelijkheid zal hebben aangedaan, de brooze hut des aardschen tabernakels zal verbroken wezen en met een prachtig Godsgebouw verwisseld; als de hemel en de aarde die nu zijn, vervangen zullen wezen door een' nieuwen hemel en nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont, welker bewoners geen ramp, teleurstelling of onheil, geen zonde, ziekte of dood meer kennen. Als wij de bloem, de keur van ons geslacht, de uitverkorenen van alle tijden en plaatsen ons te zamen vereenigd voorstellen in een oord of gewest, welks uitwendige bekoorlijkheid al de heerlijkheid der aarde ver overtreft. En dan de groote Zoon van God, de door lijden verheerlijkte Ver-

losser aan het hoofd dezer zalige maatschappij. Dat voorwerp van des Christens hoop gaat al ons denken onuitsprekelijk ver te boven. Het kan in heldere oogenblikken de ziel vervullen met een heimwee naar het hemelsch vaderland. Hoe zal men daar met snelheid vorderen in kennis, als men Hem, in wien alle schatten van wijsheid verborgen zijn, tot vraagbaak heeft en boven de belemmeringen van het stof verheven, met vrije vlugt doordringt in de wonderen der natuur en der genade. Welk eene reinheid zal daar zijn, als men ontdaan van het ligchaam der zonde, verheven boven de verleidingen der wereld, niets ontwaart, dan hetgeen heilig en goed is, en staart op den beminnelijken JEZUS, wien men ziet, gelijk Hij is. Welk eene zaligheid zal het daar wezen, Hem, den Redder en Vriend onzer zielen, dien men hier, schoon Hem niet ziende, reeds lief heeft; Hem te zien en aan zijne voeten in verrukking neder te knielen, te aanbidden en te danken. Welk een genot zal het daar zijn, aan Zijne verheerlijking en die des Vaders de edelste krachten te wijden en daarin onver-

moeid bezig te zijn. ô Als wij ons dit vertegenwoordigen, zoover het stofbewoners vergunt is, dan gevoelen wij reeds iets van dat uitnemend eeuwig gewigt der heerlijkheid, dat daarboven zal geopenbaard worden. Zoo kan men dan hier reeds zich verblijden in die hoop, ja zalig zijn in hope.

Maar nú, op welke gronden rust die hoop? Zijn het geene hersenschimmen, inbeeldingen, droomen, verzekeringen van faalbare menschen? Verre, verre van daar. Voor allen, die het Evangelie van JEZUS CHRISTUS gelooven en overeenkomstig dat geloof wandelen in liefde en heiligheid des levens, is die hoop onwrikbaar vast en zeker. De beantwoording van de derde vraag zal ons dit doen zien. Zij is deze:

Waarop steunt de hoop des Christens? Wil men eene zinnebeeldige voorstelling der hoop geven, zoo wordt zij gewoonlijk afgebeeld als eene bekoorlijke vrouwengestalte, gekleed in een gewaad van hemelsblauw of smaragdgroen, de kleur der hope, en rustig steunende op een hecht anker. Inderdaad die

voorstelling is juist en welgekozen. Zij heeft iets eigenaardigs, sprekende tot het gevoel en de verbeelding. Als een stevig plechtanker in vasten bodem neergezonken, zoo is de onwankelbare gewisheid van de hoop des Christens. Wij houden ons verzekerd dat ze ons niet beschamen zal. Vraagt gij bewijzen. Ik be-roep mij op de onfaalbare beloften van God — op Zijne volmaaktheden — en op de verdiensten van CHRISTUS onzen Heer.

Onwrikbaar zijn Gods beloften, de eerste zuil, waarop de hoop des Christens rust. Hij heeft beloofd, dat allen, die in zijnen Zoon gelooven, bij vergiffenis van zonden, van vaderlijke leiding en vertroosting op den weg door dit leven, eens het einde des geloofs, de zaligheid der ziele zullen verkrijgen. Nu kunnen de Christenen uit kracht van Gods waarheid, volkomen verzekerd zijn, dat Hij alle zijne heerlijke beloften onfaalbaar zal vervullen. Wij verlaten ons op het getuigenis van een eerlijk man, op de belofte van een braaf mensch, op de toezegging van een getrouw vriend, maar weifelende en wankelbaar

is in alle zulke gevallen de grond onzer hope. Alle menschen zijn feilbaar en aan verandering onderworpen. Het gebeurt menigmaal, dat onze vrienden van begrip en voornemen veranderen. Somwijlen ontbreekt het hun aan vermogen om hun woord gestand te doen, en met de beste gevoelens en voornemens vorderen zij wel eens niets. Maar God is geen man dat Hij liegen zou, noch eens menschen kind, dat Hem iets berouwen zoude. Zoude Hij zeggen en niet doen, of spreken en niet bestendig maken? Hij houdt trouw tot in eeuwigheid. Hij blijft die Hij is en kan zich niet verloochenen. Dit is een onwankelbare grond van hoop op genade.

Wat woorden er geschreven staan, de dierbare beloften des Bijbels zijn een vaste zuil onzer hope, omdat het beloften zijn door den Onveranderlijken gegeven. *De Heere zal in eeuwigheid regeren* (1). *Hij heeft gezegd: Ik zal u niet begeven, noch zal u niet verlaten* (2). *Bergen mogen wijken en heuvelen*

(1) Psalm CXLVI: 10.

(2) Deuter. XXXI: 6b. Josua I: 6. Hebr. XIII: 5b.

wankelen: maar mijne goedertierenheid zal van u niet wijken, het verbond mijns vredes zal niet wankelen, zegt de Heer, uw Ontfermer (1). Ik zal u een nieuw hart geven en zal eenen nieuwen geest geven in het binnenste van u, — en Ik zal mijnen Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken, dat gij in mijne inzettingen zult wandelen, en mijne regten zult bewaren en doen (2). Er is geene verdoemenis voor degenen die in CHRISTUS JESUS zijn (3). Wij weten, dat zoo ons aardsche huis des tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen (4). Wanneer CHRISTUS die ons leven is, zal geopenbaard worden, zullen wij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid (5). Hij zal ons vernederd ligchaam veranderen, opdat het gelijkvormig worde aan zijn heerlijk ligchaam naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen zichzelf kan onderwerpen (6). Wij verwachten

(1) Jes. LIV: 10.

(2) Ezech. XXXVI: 26, 27.

(3) Rom. VIII: 1.

(4) 2 Cor. V: 1.

(5) Col. III: 4.

(6) Filip. III: 21.

naar zijne belofte nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, in welke gerechtigheid woont (1).

Hebben wij meer noodig tot voedsel voor onze hoop, dan zulke verklaringen en uitspraken, gegeven door den onveranderlijk getrouwen God, Wiens werk volkomen, Wiens woord Amen is, en Wiens beloften nimmer on vervuld blijven? Hij, die het beloofd heeft, is getrouw, die het ook doen zal. Deze eene verklaring is genoegzaam om de hoop op toekomstige dingen, die wij nog niet zien, maar verwachten, met lijdzame volharding te schragen en te verlevendigen, en alle bedenkingen van het ongeloof geheel en al af te snijden. *Indien wij het getuigenis der menschen aannemen, het getuigenis van God is meerder* (2). Daarop moeten wij steeds zeggen: Ja en Amen!

Nog sterker wordt deze grond onzer hoop, als wij op de deugden of volmaaktheden van God het oog slaan. Hij, op Wien wij hopen, Wiens beloften wij gelooven is alwetend. Hij kent alle onze nooden en behoeften; Hij weet

(1) 2 Petr. III: 13.

(2) 1 Joh. V: 9a.

de middelen, welke geschikt zijn om die te vervullen, de beste, de eenvoudigste, de krachtigst werkende. Hij is oneindig in vermogen, geen ding is Hem te wonderlijk, geene zwarigheden zijn zóó groot, of Hij kan die uit den weg ruimen, geen gevaar zóó verschrikkend, zoo dreigend, of Hij kan het afkeeren, geene zaligheid zóó begeerlijk, zoo oneindig, of Hij kan die schenken. Hij is algenoegzaam, een rijkdom en volheid is bij Hem, die nimmer uitgeput, nimmer ledig wordt. Hij is in staat zijne gunstgenooten alles te schenken, wat zij ter bevordering en volmaking van hun geluk in tijd en eeuwigheid behoeven. Is er wel iets ter bevrijding van kwaad, ter genieting van het volmaakste geluk, dat Hij niet in staat is te schenken? Zouden de opregten en vromen van hart niet hopen op den Heer, die magtig is meer dan overvloedig te doen boven al wat zij bidden of denken?

Niet alleen is God magtig, om in alle onze behoeften te voorzien, en het eeuwige leven als eene genadegift te schenken, maar

ook onbegrijpelijk willig en genegen, om ons in den tijd en in de eeuwigheid gelukkig te maken. Hij noodigt en bidt, dat wij ons bekeeren zullen, daar dit de eenige weg is ter behoudenis: Hij klaagt dat de noodigende roepstem veronachtzaamd wordt, betuigt en zweert, dat Hij geen lust heeft in den dood des zondaars en openbaart zich in zijn woord als een Vader, die zijne kinderen lief heeft en verzorgt. Dat God ons verschoont en draagt met langmoedigheid: dat Hij ons wil reinigen en genezen van de zonde; dat Hij den Geest wil schenken ter bekeering ten leven: wat dunkt u, zijn dat geen proeven van belangstelling in ons geluk? En wat zeggen alle andere schatten zijner onbekrompene goedheid bij de gifte van zijnen Zoon ter onzer behoudenis. Daaruit kennen wij Hem, die groot is van goedertierenheid en waarheid, wiens liefde eindeloos is als zijn wezen.

Twee dingen worden er in iemand vereischt, op wien wij hopen, van wien wij het goede verwachten. Dat hij bekwaam en tevens gewil-

lig is, om het gehoopte goed te schenken. En nu, beiden vereischten worden in God gevonden. Hij is magtig, om alles te schenken, wat wij wenschen en behoeven. Bij die magt paart hij de uitgebreidste welwillendheid. Op Hem mogen wij dus met geen klein vertrouwen hopen. Niemand zal dit te vergeefs doen, die daarbij den weg inslaat en bewandelt, welke de oneindige wijsheid, regtvaardigheid, liefde en heiligheid beraamde tot onze verlossing.

Tot staving der vastheid van der Christenen hoop kan ik mij nog beroepen op de verdiensten van JEZUS CHRISTUS, onzen Heer. Vrijmoedig gewaag ik van dien grond der hoop, want ik houd mij verzekerd, dat ik geene kunstig verdichte fabelen ben nagevolgd, als ik mijne lezers wijs op den mensch geworden Zoon van God, op JEZUS CHRISTUS, die onze hoop is. De buitengewone geboorte van den Heer, de wonderen zijner geschiedenis, zijne opstanding uit de dooden en hemelvaart zijn gebeurde zaken, onloochenbare feiten, zoo vast en zeker, als eenig voorval door

geloofwaardige schrijvers uit vroeger of later eeuw te boek gesteld en ons medegedeeld. In die overtuiging vind ik in hetgeen JESUS CHRISTUS voor ons was, en is, en wezen wil een heilig anker der hoop. Die hoop toch staat in naauw verband met zijne komst op aarde en werk hier beneden. Om haar te voeden en aan te kweken, daartoe was Hij, die de woorden des eeuwigen levens had, en de belofte des Vaders op zijne lippen, gedurig werkzaam. Toen Hij stierf aan het kruis heeft Hij de zijnen tot die hoop door zijn' dierbaar bloed ingewijd, en door zijne opstanding uit de dooden zijn ze wedergeboren tot eene levende hope. Ook zijne opneming in heerlijkheid en verhooging aan des Vaders regterhand strekt daarvan ten zichtbaar beeld en onderpand. Ja, geheel zijne godsdienst is daartoe bestemd, ingerigt en aangelegd, om verdoodden teregt te brengen, zwakken te sterken, gevallenen op te rigten, treurenden te verblijden, den Geest te schenken tot vernieuwing en vertroosting, en neergebogenen te verheffen tot dankbaren roem over de vastheid hunner

hope. Zoo is JEZUS, onze gezegende Hoogepriester, allen die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak van eeuwige zaligheid geworden. De volmaakte verzoening, die Hij door zijne onbesmette heiligheid en gehoorzaamheid tot in den dood heeft te weeg gebragt, is een onwankelbare grond van hope, een waarborg, waarop wij allerlei zegeningen voor tijd en eeuwigheid met vertrouwen wachten mogen. Hij heeft niet slechts een grond van hope gelegd; neen Hij zelf is de grond, waarop onze hoop rust. Zoo kunnen wij dan *de voorgestelde hope vasthouden, welke wij hebben als een anker der ziele, hetwelk zeker en vast is, en ingaat tot in het binnenste voorhangsel; daar de Voorlooper voor ons is ingegaan, JEZUS naar de ordening van MELCHIZEDEK een Hoogepriester geworden zijnde in eeuwigheid* (1).

Wat werkt de hoop des Christens? Of moct men veeleer vragen: wat kan en moet zij werken? Hoe men de vraag naar de werking dier hoop ook inrigte, leest en ziet

(1) Hebr. VI: 18^b, 19, 20.

hoe uitlokkend en zegenrijk de vruchten zijn van die hoop.

Wat het licht der zon voor de natuur, wat de vriendschap is voor het gezellige leven; dat is de hoop voor den Christen. Zonder haar is alles nacht en dood, ontbloot van geest en leven. Zij brengt licht op ons pad, vrede en vreugde in ons gemoed. Zij leert het toekomstige aan het tegenwoordige verbinden, doet ons heenzien over de jammeren en wisselvalligheden der aarde in een eindeloos verschiet van heil en vreugde. Zij verbant de vrees en verheft tot die stemming, waardoor men het goede dubbel geniet, het kwade met geduld draagt. Zij opent eene bron van reine blijdschap, die een voormaak is der hemelsche vreugde. Zachte gewaarwordingen verheffen daarbij den boezem, zonder dien te schokken of te ontroeren. Er ontstaat uit haar of door haar een vrede, die met geene woorden te beschrijven is, die niet te bevatten is dan door hem, die zulks smaakt. En die vrede van binnen verspreidt zich van daar naar buiten. Waar het oog

dan rondom zich ziet, is alles helder en vrolijk. De natuur vertoont zich met nieuwe bekoorlijkheid, de zon aan den hemel schijnt als met schooner glans. Geen bloem, geene vrucht, die ontlukt of groeit op den weg naar het hemelsche vaderland, wordt ongenoten voorbijgegaan. Doch al de heerlijkheid der aarde is slechts eene flauwe schaduw van hetgeen de hoop den Christen verwachten doet boven de sterren, die daar flikkeren aan de zoldering van de woningen des eeuwigen Vaders. Men geniet dus dubbel. Wat anderen onopgemerkt voorbijvloeit, is voor den Christen eene bron van genot, de oorsprong van de reinste, zaligste vreugde.

De hoop des Christens verhoogt niet slechts de vreugde der aarde, maar schenkt ook moed en sterkte onder alle lijden. Zij beveiligd tegen de kwellende zorgen en vooruitloopende bekommelingen. Zij bewaart voor moedeloosheid, waarbij men de handen slap laat hangen. Zij spoort aan tot getrouwheid en vlijt, is een drijfveer tot zorgvuldige bedachtzaamheid en naauwgezette werkzaamheid,

om alles te doen wat de hand vindt om te doen.

Die hoop bemoedigt onder alle bezwaren, doet roemen in de verdrukking door de wisse overtuiging, dat het lijden des tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die ginds zal geopenbaard worden. Zij is het, die ons sterkt en staande houdt bij het verlies van onze dierbare betrekkingen, en een nieuw gevoel van hooge gelukzaligheid doet ontkiemen in het hart, dat gewond is door verlies en rouwe. De welgegronde hoop op het paradijs Gods, waar alle tranen gewischt worden van de oogen dergenen, die hun weg met God bewandeld hebben, verzacht het lijden en doet welgemoed zijn onder tegenspoeden. Andere troostmiddelen mogen de wonden der ziele eenigzins lenigen, de hoop der zaligheid balsent en geneest die. Zij is als de morgen voor den wachter, als de haven voor den afgetobden zeeman.

Ook in het uur des doods schenkt de hoop des levens aan elk die haar kent en vasthoudt, zalige vruchten te smaken. Door haar

verliest de dood zijn schrikwekkend voorkomen, ja wordt een medicijn tot genezing van alle kwaad, een voertuig om overgebracht te worden naar eene andere en betere wereld. Van hier, dat de geloovigen wel eens, als het van binnen helder, en de hoop welgegrond is, veel meer verlangen dan vreezen, en met stervende lippen juichen: op uwe zaligheid wacht ik, o Heer!

Wel hem, die deze hoop kent en voedt. Hij ontwaart iets van zijn hemelsch burgerschap en heeft een voorsmaak van deszelfs zaligheid. Hier geldt het, wat de welsprekendste der Grieksche kerkvaders schreef: „de hoop is als een gouden keten, die van den hemel op aarde hangt, en de menschen van de aarde ten hemel optrekt!”

En nu, lezers en lezeressen! gij weet waarin de hoop des Christens bestaat. en hoe zegenrijk hare werking is. Doch acht dit niet genoeg. Bekendheid met de hoop, die het Evangelie aanprijst, is nog geen bezit van die hoop, even weinig als de boom der kennis een boom

des levens is. Er is geen gevaarlijker zelfbedrog, dan te meenen, dat men reeds is en heeft, wat men wel kent, doch niet bezit, ja over welks gemis men nog nooit ongerust en bekommerd was. Niet hij, die den weg ten hemel kent, maar die strijdt om in te gaan door de enge poorte en het smalle pad bewandelt met volharding ten einde toe, zal zalig worden. Wie buiten God en CHRISTUS leeft, leeft ook zonder hoop. Daarom dan, de hand op het hart. Hoe is het met u? Een ieders geweten beantwoorde die vraag. Missen wij nog de verzekering en dus ook het genot der hoop. Zoeken wij dan onder eerbiedig opzien naar boven de hulp van Hem, zonder wien wij niets vermogen, maar die ook geene smeeking onvervuld zal laten. Hij wil dat allen zalig worden, en er is blijdschap onder Gods engelen over elken zondaar, die zich bekeert. Maar Hij heeft lust aan waarheid in het binnenste. Hij kent het hart, en eischt met afstand van ongerechtigheid eene onverdeelde toewijding aan Hem en zijne dienst. Wel ons, zoo dit onze keuze is of wordt en

wij door het geloof wandelen op den weg des levens. Wij zullen dan door het geloof de toeleiding hebben tot die genade, in welke wij staan en roemen in de hope der heerlijkheid Gods. Zijn wij dat heil deelachtig, ons leven zij dan een leven in hope. Verblijden wij ons niet slechts in de hoop, maar dat ze ons ook meer en meer reinige en heilige.

Wat ook wankele of bezwijke, die hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten is uitgestort door den Heiligen Geest, die ons als een onderpand Zijner gunst voor den tijd en de eeuwigheid geschonken is.

A 2432302